

ofte i et talrigt Selskab er allene. Mine stærke Følelser
gør mig et ømt Venkabs uomgiengeligt nødvendigt, det
allene kan forsøde alle de Ubehageligheder, som endog de
lykkeligste Omstændigheder i Livet ikke kan undtage os for.
Kom derfor til mig! og om din moderlige Kierlighed har
saa ganske opfyldt din Barm, at der ikke er Rum nok i
den til de Venkabs Følelser der allene kan fyldestgiøre mit
øumme Hierte, saa giv mig Leylighed at søge dem hos min
Henriette. O hvor heftigen slaaer ikke mit Hierte ved den
Tanke at see hende tile i mine aabne Arme! Mig synes
allerede at jeg trykker hende op til mit Bryst, og med
Følelsens smeltende Saare forsikrer at elske hende med
samme Omhed, som den, hvormed jeg uafsladeligen for-
bliver

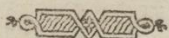
Din

evig-elskende og oprigtige Søster
Grevinden af Orville.

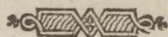
Andet Brev.

Srøken Henriette S. til Srøken Sophia L...

For at overbevise min Sophia om, at hverken det store
Rum der er intelkem os, eller Hovedstadens Pragt og Glænde
har fundet bringe hende i Forglemmelse hos mig, afforter jeg
med Fornøjelse disse saa Dydelikke Isra min Søvn for at
for.

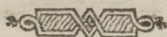

forsikre hende, at til Trods for alle hendes Spaadomme og Forkyndelser, har jeg ikke endnu seet nogen, min Tante endog med iberegnet, der kunde erstatte mig min Sophias Forliis eller indtage hendes Sted i mit Hierte. For fire Dage siden kom vi her til Byen; vi havde en meget lykkelig, men jeg kan ikke sige fornøvelig Rejse, uden at kunde anføre nogen Marsag der- til: Veyret var saa behageligt som nogen vilde ønske sig det; den herligste og meest afvejlende Udsigt, som Naturen kan foreviise, der ligesom bryste sig af at fremlægge alle sine forskjellige Skønheder, indbød os ideligen til Henrykkelse og Taknemmelighed imod ham, der ikke allene dannede saa deyligt et Opholdssted for sine Skabninger, men gav dem endog Væner til at kiende og føle alle disse Skønheder, og deknagtet rørte de mig ikke halv saa stærk, som Stedets Behagelighed, jeg forlod. Imidlertid maade de ikke troe min Veninde, at jeg forestillede en Heltinde, som sorte og mørke Ahnelser forkyndte Mødet af en græffelig Kiempe, der til Trods for hendes Graad og Strig bemægtigede sig den trostesløse Skønne. Vi saae ikke andet end fredsomme Mennesker den heele Vey igiennem; Vi mødte hverken Satyrer, Fauner eller Kiemper, og Himlen stee Tak! at fordums drabelige Helte har udryddet disse Uhyrer; thi ellers er jeg bange for at det vilde seet græffelig ilde ud for os Stakler; vore Tidens pyntelige, pudrede og sølsomme unge Herrer, havde neppe viist megen Lyst til at staae sig til Riddere paa dem, allerhelst da jeg troer at have giort den Opdaelse, at den nu herskende Sølsomhed har den Virkning, at den enten lukker Øyet til eller vender det bort fra de menneskelige Elendigheder for ikke at røres for stærk

over dem. Vi saae Byens mange og prægtige Taarne længe førend vi naaede den, og da vi kom ind i Byen, drog dens brede Gader og hærlige Bygninger min Opmærksomhed ikke nær saa stærk til sig, som den store Brimmel af Mennesker, den Bevægelse alle vare i, og den Virksomhed, som de mange slags aabne Boeder, og et stort Antal af Falbydende og Risbende syntes at bevidne. Postillionen, som vi havde faaet paa den sidste Station, førte os lige hen til min Tantes Gaard, der er een af de største og prægtigste i Byen, og da Vognen kiorte ind i Gaarden, slog mit Hierte af Forventning og Længsel efter at see hende. Vores Modtagelse og Beskrivelsen af de Personer, jeg har giort Bekjendtskab med, forbeholder jeg mig til næste Lejlighed, for at saae noyere Stadfæstelse paa det Begreb, jeg har giort mig om dem; thi endskiont jeg i disse fire Dage har seet flere Personer end jeg ellers saae i et heelt Aar, saa tvivler jeg dog høyligen om at have seet fire Mennesker, naar man under dette Navn skal forstaae tænkede Væsener. De umage sig tvertimod for at anses som blotte Machiner ved uophørligen at dreve sig i den samme Kreds; Uhret, de har i Lommen, synes at være Kettesnoren for alle deres Bevægelser; thi saa snart Visseren har flyttet sig de bestemte Minuter har deres blivende Ende, og de iiler hen til et andet Huus for at igientage hvad de har sagt der, hvor de kom fra, paa nogle faa Anmerkninger nær over de Personer, som de sidst forlode: i det mindste har jeg Aarsag til at slutte at det er saa, fordi af mere end tredive Personer, som gjorde Besøgelse her i en Eftermiddag, sagde enhver hvad den første havde sagt, paa den ovenmældte Forskiel nær.

Min

Min Sophia kan altsaa let slutte, at dersom det, man kalder Omgang med den store Verden bestaaer heri; saa vil den langt fra ikke kunde holde mig stadesløs, end sige udslætte Indtrykket af den sande Fornøjelse jeg er vandt til at nyde i et lidet men udvalgt Selskab, hvor der herskede Fortroelighed og Munterhed, og som aldrig forlod hinanden, uden indbyrdes at have stræbt efter at forbedre sit Hjerte og sin Tænkemaade; men endnu mindre kan den betage mig Længselen, efter at kaste mig i min Venindes Arme, og ved at trykke hende til mit Bryst forsikre hende, at jeg er evig

Hendes

Henriette S...

Tredie Brev.

Froken Henriette S... til Froken Sophia L...

Dersom min Sophia ikke fra min spæde Barndom havde været mine lønlige Tanker betroet, dersom hendes venskabsfulde Barm ikke stedse havde været Siemmesiedet for al min Glæde og Smerte, og jeg ikke derved havde faaet den fulde komneste Overbeviisning om at alt hvad jeg betroer hende ligger forbaaret under Tauscheds stærkeste Segl, saa kunde jeg umuelig sige hende, at jeg er høyligen misfornøjet over at have ved mine indstændige Bønner formaaet min Moder til at gjøre denne Rejse, fordi en personlig Omgang med min Tante har givet mig et ganske andet Begreb om hende end det, som hen-